

Μια παρέα στο Παγκράτι του 1970

Η πολιτικοποίηση, το Πολυτεχνείο και η φιλία.

Η σκιαγράφηση της εποχής μέσα από τις περιπέτειες μιας ροκ μπάντας

ΓΙΑΝΝΗΣ Ν. ΜΠΑΣΚΟΖΟΣ

Η μπαλάντα των ανίδεων και καλών
εκδ. Μεταίχμιο, σελ. 157

Της **ΖΩΗΣ ΚΑΡΑΜΗΤΡΟΥ**

«Πιάσε ένα νες ακόμη». Λέντζος, Παγκράτι. Αραχτοί κι ωραίοι, αμέριμνοι, σέρνονται στα μονοπάτια της μουσικής, θέλουν να φτιάξουν συγκρότημα, να κατακτήσουν τον κόσμο. Μόνο που δεν είναι αποφασισμένοι. Περιφέρονται από την Ερατοσθένης στο Αλσος, από την Ευτυχίδου στο Pastry Family και προσπαθούν να βολέψουν φιλοδοξίες και βαρεμάρα, επιθυμίες και έρωτες, ανέχεια και όνειρα. Την ιστορία τους καταγράφει ο Νούλης. Καθώς απέτυχε να μπει στο πανεπιστήμιο με την πρώτη, ετοιμάζεται για τη δεύτερη φορά, τους παρακολουθεί, συμμετέχει μα και τους βλέπει κι απέξω, πιο ψυχραιμος, λιγότερο συνδεδεμένος, έχει άλλη ρότα.

Μια αποτυχημένη, μέσα στην ανοργανωσιά της, εμφάνιση στο Αλσος –μα είναι δυνατόν να τους «κρεμάσει» ο άνθρωπος με τα νηπτικά;– θα ανοίξει απογοητευτικά την αυλαία της φιλοδοξίας τους. Οι Athens Pistols, που ακούν ροκ και αναπαράγουν τα τραγούδια της εποχής, βρίσκονται στη δεύτερη προσπάθεια να είναι η μπάντα του εορταστικού προγράμματος στο Caravel. Η εμφάνισή τους είναι γελοία και το ξέρουν. Όχι μόνο γιατί φορούν ο καθένας ό,τι βρήκε από πατεράδες, φίλους, γνωστούς, μα γιατί το ρεπερτόριο εξαντλείται κι

Το κυνήγι της επιτυχίας θα δοκιμάσει τις σχέσεις των χαρακτήρων στην «Μπαλάντα των ανίδεων και των καλών».

Η κοινωνία παγωμένη μέσα στο δικτατορικό καθεστώς, οι οικογένειες αγκομαχούν οικονομικά και οι ήρωες παλεύουν με τον έξω κόσμο και με τον μέσα τους.

επαναλαμβάνεται, μια ατελείωτη λούπα, μπροστά σε στυλιζαρισμένο γηραιό κοινό. Κι όμως αυτή η αλλόκοτη εμφάνιση, μαζί με το κυνήγι της δισκογραφικής, θα αποκαλύψει τις σχέσεις μεταξύ τους, θα δοκιμάσει αυτό που νόμιζαν δεδομένο, τη φιλία τους. Το «μαζί» είναι επίφαση, ο

Η μεσοαστική γειτονιά του Παγκρατίου του '70, με τοπόσημα όπως ο «Λέντζος», το Αλσος, το Pastry Family και δρόμους όπως η Ευτυχίδου και η Ερατοσθένους, δίνει τον τόνο στο μυθιστόρημα του Γιάννη Μπασκόζου.

κοινός στόχος δεν υπάρχει, υπόγειοι κάποιον αυτονομούνται και επιδιώκουν το προσωπικό μέλλον τους, κι εκεί ανατέλλει αυτό που ονομάζουμε προδοσία, πάντα χαριστική βολή για τους δεσμούς μας με τους άλλους.

Είναι ο συλλογικός και ατομικός δρόμος που ξεπροβάλλει μέσα από αυτές τις σελίδες. Η κοινωνία παγωμένη μέσα στο δικτατορικό καθεστώς, οι οικογένειες αγκομαχούν οικονομικά, το Παγκράτι μια ωραία μεσοαστική γειτονιά και οι ήρωές μας να παλεύουν με τον έξω κόσμο και με τον μέσα

τους. Πολιτικοποίηση στα σπάργανα, επαφή με τα γεγονότα του Πολυτεχνείου, μικρή δράση στην πολιτική παρανομία, ταλάντωση ανάμεσα σε όσα βλέπουν, ζουν, ακούν, διαβάζουν. Κι ο δρόμος του καθενός. Στον έρωτα, στο μέλλον, στη φιλία.

Υπάρχει ένας χαρακτήρας που αναμφισβήτητα κυριαρχεί στη διήγηση. Ο Κώστας, ο μάνατζερ του συγκροτήματος. Πιστεύει πιο πολύ κι από τα ίδια τα μέλη στην προσπάθειά τους, παλεύει με νύχια και με δόντια για όλα, την οργάνωση, την ανάδειξη, τη

δημιουργία, παλεύει αφειρώλευτα, γενναιόδωρα, ανυστερήσβουλα. Γι' αυτό και για εκείνον, όσα συμβαίνουν, θα είναι ένα βαθύ τραύμα που δεν θα καταφέρει να το κλείσει, θα τον πληγώνει στην υπόλοιπη ζωή του, όση του μένει.

Η παρέα των ανίδεων και καλών δεν είναι απλώς μια μικρή μπάντα στο Παγκράτι τη δεκαετία του '70. Είναι η σκιαγράφιση όλης εκείνης της εποχής. Από τα ακούσματα –Σαββόγιουλος που εμπνέει και Animals οπωσδήποτε– μέχρι τη θολή αίσθηση ότι κάτι σιγά σιγά αλλάζει, δεν

αντέχεται πια, ανατρέπεται μέσα στη σκέψη των ανθρώπων αυτός ο γύψος της καθημερινότητας, το καθεστωτικό σκοτάδι. Είναι οι προσωπικές επιδιώξεις και οι συλλογικές αποτυχίες που διαλύουν την ενότητα, δημιουργούν συνθήκες επαναπροσδιορισμού, αυτομόνη και διαφορετικών επιλογών.

Αν η αφορμή της ιστορίας είναι η μικρή παρέα, το συγκρότημα στο Παγκράτι, η αιτία μοιάζει βαθιά πολιτική. Κοινά όνειρα που τα διέλυσε η πραγματικότητα της ατομικότητας, μοναχικότητας κι αδιέξοδα. Ανίδεοι που λίγο λίγο μισούνται και από ένα σημείο και μετά δεν μπορούν να νιώθουν αθώοι και αφελείς, καλοί μέχρι να τους δοθεί η δυνατότητα να γίνουν κακοί. Η ωρίμανση θέλει κόπο, χρόνο, έρχεται να σε βρει μέσα από χίλιους δυο δρόμους, άλλοτε επιλεγμένους κι άλλοτε αναπάντεχους, ξαφνικούς.

«Ανθη που βγαίνουν μόνα τους κι ανθούν σε κάθε τόπον· ω λόγια των ανίδεων και των καλών ανθρώπων!» γράφει ο Παλαμάς στο «Σ' αγαπώ» στους «Ιαμβους και Ανάπαιστους». Εμπνέει τον Καλομοίρη που συνθέτει τη «Συμφωνία των ανίδεων και καλών ανθρώπων», με αφετηρία του τον περιβόλαρη και την υπηρέτρια, δυο ανθρώπους λαϊκούς. Κι από τον Καλομοίρη, ο Μπασκόζος παίρνει το νήμα για τους ανίδεους χαρακτήρες του, τα καλά αυτά παιδιά, και τα οδηγεί στη συνειδητοποίηση, στις μη αυθόρμητες πια, τις δεύτερες σκέψεις, αυτό που ονομάζουμε σύστημα.